

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1936/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Стојановић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање, са седиштем у Крагујевцу, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2580/18 од 15.08.2019. године, на седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2580/18 од 15.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2580/18 од 15.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 11097/16 од 10.01.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци исплати на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености, за период од 11.05.2013. године до 31.08.2013. године, износ од 7.927,93 динара, са законском затезном каматом почев од 15.09.2017. године, као дана вештачења, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци на име законске затезне камате од дана доспећа, па до 15.09.2017.године, исплати износ од 4.641,58 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци исплати на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености у бруто износу, за период од 11.05.2013. године до 31.08.2013. године, износ од 2.034,63 динара, са законском затезном каматом почев од 15.09.2017. године, као дана вештачења, па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да тужилци

на име законске затезне камате од дана доспећа, па до 15.09.2017. године, исплати износ од 1.219,20 динара. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2580/18 од 15.08.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда првостепеног суда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву за исплату мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. О праву тужиле, другостепени суд је одлучио уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, које не одступа од правног схватања Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 17.06.2016. године. Вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде је 15.823,34 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиле недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић